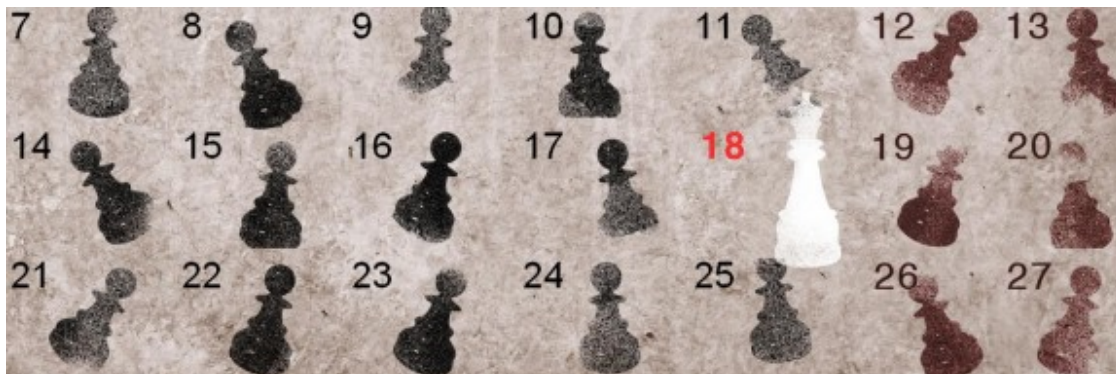

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 20/11/2014 a les 13:21

Dotze. «Un ramito de violetas»

Potser al 9N li haurien escaigut més les estaques, senyeres i lletres combatives, però el 9N era nou de novembre abans de ser 9N

Jordi Lafebre

A la paret de la cuina hi tinc penjat un calendari d'aquells on es pot contemplar tot un any distribuït a raó d'un dia/un quadret sobre una làmina de metre per metre. Aturar-m'hi al davant és contemplar el temps, d'alguna manera. M'imagino que, de matinada -perquè aquestes coses invisibles i improbables sempre han passat de matinada-, els dies es discuteixen.

Imagino una alta societat del calendari, d'aquella que n'és només pel fet d'estar farcida d'importància personal, històrica o universal. Aniversaris de naixement, de mort, festes de guardar i dies mundials de coses. Deuen mirar per sobre l'espatlla i cara d'ensumar merda -com deu ser l'espatlla d'un dia de calendari?- els dies de rutina, la plebs sense cognoms pomposos com *de la Constitució* o *Noces d'or* que, resignats i conscients que durant les seves vint-i-quatre hores d'existència no va passar gaire res d'important, escolten i amb l'orgull un pèl ferit es diuen a si mateixos "potser l'any que ve". També hi deu haver una banqueta, uns dies suplents, la classe mitjana que de tant en tant puja a l'ascensor social que són els astres i pren cognoms temporals associats a la lluna, la religió i l'inalterable ordre dels dies de la setmana.

De matinada -perquè aquestes coses invisibles i improbables sempre han passat de matinada- el nou de novembre d'enguany treu pit. Ensenya el seu cognom nou -9N- i estarrufat s'explica als altres. A mig discurs s'ho deu fer venir bé per recordar els seus primers cognoms, *Caiguda del Mur*, *Aniversari de Tal* -"penseu que a més aquest any en fa cinquanta"-, *Naixement de Qual* -"aquest any n'hauria fet vuitanta, quina llàstima"-,... orgullós explica als altres que uns quants l'han tenyit de groc samarreta i que, mentre ell ha contingut el temps, han passat coses -alguna d'inconstitucional i tot, comenta mirant de reüll els més díscols.

A més dels cognoms històrics, universals i personals, el nou de novembre en té un d'inevitable, amb lletra i música. Des que sóc petita que cada nou de novembre -*como siempre sin tarjeta*- a casa hi sona «Un ramito de violetas», de Cecilia, cantada per Manzanita i fem molt el número. Potser al 9N li haurien escaigut més les estaques, senyeres i lletres combatives, però el 9N era nou de novembre abans de ser 9N, i si pogués reconciliar un dia de calendari amb els seus cognoms aniria a la cuina i explicaria a tot un any de paper que -oh, casualitat- Manzanita va morir un dia de la Constitució i que a un fill seu li deien "yellow". I de matinada -perquè aquestes coses invisibles i improbables sempre han passat de matinada-, un quadret de paper dins un

calendari penjat a la paret de la cuina somriuria.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=8WdrVgdUXJI>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)